

ленъ дъждъ. Но турцитѣ продължавали да обиратъ мъртвите трупове и да сѣкатъ главитѣ имъ.

Единъ отъ четницитѣ, на име Хр. Макадончето, раненъ, билъ още живъ, и, когато турцитѣ дошли да отсѣватъ главата му, сполучилъ да избѣга, но после умрѣлъ при с. Аджаръ отъ ранитѣ си. Другъ единъ четникъ сѫщо се билъ скрилъ между умрѣлите и скочилъ да бѣга. Войниците дигнали пушки да го застрелятъ, но офицерътъ ги спрѣлъ и казалъ да го хванатъ живъ, ала четникътъ се обѣрналъ и изпразднилъ револвера си срещу турцитѣ, но следъ това и той билъ застрелянъ.

Били отсечени 25 глави. Сега почнали да се караѣтъ, коя потера да вземе главитѣ: редовната войска ли, която дошла отъ Търново, или Казанлъшкиятъ бashiбозукъ. Най-после ги раздѣлили така: 17 глави взели търновци, заедно съ тази на Х. Димитра, а 8 казанлъчани.

Турцитѣ се карали за главитѣ, защото очаквали отъ властъта голѣма награда. Който повече глави отнесе, повече награди очаквалъ.

Слѣнцето залѣзло. Потерята напустнала Бузлуджа. Урвата, гдѣ лежали обезглавенитѣ и голи трупове, преставлявала човѣшка касапница. Никаква стражка не била поставена да ги пази до погребението имъ.

А и никой не мислѣлъ да ги погребва. По-късно позво-лили на българския свещеникъ отъ с. Хасътъ да ги погребе и опѣе, споредъ християнския обредъ. Прости дѣрвени кръсто-ве останали да стърчатъ на самотнитѣ юнашки гробове и да напомнятъ на всички, че тамъ свършили своя животъ голѣ-митѣ борци за българската свобода.

Така измрѣли тѣзи славни български синове. Но духътъ за свободата не умрѣлъ заедно съ тѣхъ. Напротивъ. Той се понесълъ по полета и долини, по села и градове, за да пламне следъ нѣколко години съ още по-голѣма сила. Измѣче-ниятъ народъ тихо шепнѣлъ имената на смѣлите български юнаци. Докато на 1876 година се дигна наново, за да по-търси своите права.

Поклонъ предъ паметта на загиналите на Бузлуджа. Вѣчна слава на тѣхното самопожертвуване предъ отечествения олтаръ.

„Тозъ, който падне въ бой за свобода,
Той не умира, него жалѣятъ...
Земя и небо, звѣръ и природа,
И пѣвци пѣсни за него пѣятъ.“

Д. Чолаковъ